

ผมจะเป็น
คนดี

ตัวอย่าง

จากหนึ่งสลึงถึงหมื่นล้าน

ก่อร่าง

ฉบับสมบูรณ์

สร้างธุรกิจ

วิกรม กรมดิษฐ์

เรียบเรียง: ประภัศร เสวิกุล

ในบรรดาสิ่งซึ่งมนุษย์สมมุติกันว่ามีค่ามากนั้น หากมองผ่านสายตาของมนุษย์ปุถุชนคนทั่วไป ก็คงยอมรับนับถือกันว่า แก้วแหวนเงินทอง เกียรติคุณชื่อเสียง ทรัพย์สินศฤงคาร และอำนาจราชศักดิ์ คือของมีค่าที่ใครๆ ต่างก็ปรารถนาจะครอบครองหวงแหนไว้ให้เป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตน ในบางกรณี การครอบครองสิ่งเหล่านี้ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งด้วยภาษาธรรมว่า กิณ กาม เกียรติ นั้น ถือกันว่าเป็นมาตรวัดการประสบความสำเร็จในชีวิตมนุษย์ปุถุชนด้วย แต่ในทัศนะของผู้เขียนกลับมองต่างออกไป นั่นคือผู้เขียนมองว่า ยังมีสิ่งสูงค่าอีกประการหนึ่งซึ่งเรามองข้ามกันไป และหากใครมีสิ่งนี้แล้ว บรรดาสิ่งที่อยากได้ใคร่มีทั้งหมด อาจไหลมาเทมาดังหาฝนก็เป็นได้ สิ่งสูงค่าที่ว่านั้นก็คือ “บทเรียนอันทรงคุณค่า”

ซึ่งกลั่นกรองมาจากประสบการณ์ในการทำงานและการดำเนินชีวิตของบุคคลซึ่งได้พิสูจน์ตนเองมาแล้วอย่างยาวนานว่า เขาประสบความสำเร็จมาอย่างเอกอุในสาขาใดสาขาหนึ่ง

ชีวิตภาคธุรกิจของคุณวิกรม กรมดิษฐ์ ซึ่งได้รับการถ่ายทอดออกมาด้วยวรรณศิลป์อันวิจิตรในหนังสือชื่อ **“ผมจะเป็นคนดี ก่อร่างสร้างธุรกิจ ฉบับสมบูรณ์”** เล่มนี้นับได้ว่าเป็นทรัพย์สินทางปัญญา และยังเป็นบทเรียนที่ทรงคุณค่าซึ่งจะเป็นทั้ง **“แผนที่”** สำหรับนักธุรกิจที่กำลังตั้งต้นธุรกิจใหม่ เป็นทั้ง **“เข็มทิศ”** สำหรับคนที่กำลังหลงทางชีวิต เป็น **“แรงบันดาลใจ”** ให้กับคนรุ่นใหม่ที่กำลังจินตนาการถึงอนาคตอันรุ่งโรจน์ หรือแม้แต่คนรุ่นเดียวกันที่ยังคงคลำหา ความสำเร็จแต่ไม่เจอเสียที่ นอกจากนี้ยังเป็นเสมือนคำแนะนำอันทรงคุณค่ายิ่งสำหรับทั้งภาครัฐและเอกชนขนาดใหญ่ ที่กำลังมองหาภูมิปัญญาจากกูรูจากซีกโลกตะวันตกเพื่อมาเป็นที่ปรึกษาในองค์กรของตน

คุณวิกรม กรมดิษฐ์ เป็นมหาเศรษฐีระดับโลกที่มีมโนธรรมในทางสังคมสูงยิ่ง เป็นคนที่มีเงินมหาศาล และรู้จักที่จะเปลี่ยนเงินซึ่งเป็นสิ่งสมมติให้เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างเป็นแก่นสารในทางวัฒนธรรมเป็นอเนกประการ ความเป็นมหาเศรษฐีของคุณวิกรมจะไม่มี

ความหมายอะไรเลย หากคุณวิกรมเอาแต่นอนหมอมือกภูมิใจ
อยู่บนกองเงินกองทองของตัวเองไปวันๆ ดังนั้นจึงนำ
ยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่คุณวิกรมรู้จักเปลี่ยน ยศ ทรัพย์
อำนาจที่ตัวเองมีอยู่ให้กลายเป็นเครื่องมือของ “ธรรม”
ได้อย่างแยบคายและไม่อหังการ เมืองไทยของเรานั้น
มากไปด้วยมหาเศรษฐี แต่มีมหาเศรษฐีเพียงไม่กี่คนที่มี
ความรู้ดี รสนิยมดี และจิตสำนึกดี และคุณวิกรม กรมดิษฐ์
ก็เป็นหนึ่งในมหาเศรษฐีที่มีทั้งความรู้ รสนิยม และ
จิตสำนึกดี จึงสามารถรังสรรค์สิ่งดีๆ ผাগไว้ให้กับสังคม
ไทยมากมาย

หนังสือ “ผมจะเป็นคนดี ก่อร่างสร้างธุรกิจ ฉบับ
สมบูรณ์” เล่มนี้ ถือเป็นสิ่งสูงค่าอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะยัง
ประโยชน์เป็นอเนกประการแก่คนไทยและแก่นุชนชาติ
ผู้เฝ้ามองหาความสำเร็จในทางโมคคทรัพย์ และกำลังมอง
หาความสำเร็จในทางเกียรติกุณไปพร้อมๆ กัน ผู้เขียน
ขออนุโมทนาและให้กำลังใจในกิจกรรมอันเป็นกุศลกิจของ
คุณวิกรม กรมดิษฐ์ ที่ได้อุทิศชีวิตและประสบการณ์เป็น
วิทยาทานแก่เพื่อนร่วมโลกผ่านผลงานที่ทรงคุณค่ายิ่ง
เล่มนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า สิ่งดีๆ จากปลายปากกาของ
คุณวิกรม จะยังคงทยอยออกมาเป็นบรรณาการทาง
ปัญญาแก่คนไทยอย่างต่อเนื่องตลอดไป

ว.วชิรเมธี

WU รู้จักกับคุณวิกรม กรมดิษฐ์ มาเป็นเวลาเกือบ 20 ปี ในฐานะหุ้นส่วนทางธุรกิจที่ร่วมลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมอมตะทั้งในประเทศไทยและประเทศเวียดนาม ตลอดเวลาที่รู้จักและร่วมงานกันมานั้น เป็นที่ประจักษ์ชัดว่านิคมอุตสาหกรรมอมตะ มิได้มุ่งแต่จะแสวงหาผลประโยชน์เพียงฝ่ายเดียว หากแต่ยึดมั่นในการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่นิคมตั้งอยู่ และทำประโยชน์ต่อสังคมด้วย ด้วยเหตุนี้ผมจึงไม่แปลกใจที่ปัจจุบันนี้นิคมอุตสาหกรรมอมตะได้กลายเป็นนิคมอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคนี้ และไม่เกินเลยที่จะกล่าวว่าเป็นนิคมที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในประเทศไทย ทั้งนี้ก็ด้วยความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการรักษาสิ่งแวดล้อมและวิถี

ชีวิตของชุมชน อันเป็นแนวทางที่คุณวิกรมในฐานะ
หัวเรือใหญ่ของอมตะไม่เคยที่จะละทิ้ง

อมตะเป็นองค์กรที่ผ่านการพิสูจน์ว่าประสบความสำเร็จมาแล้ว ทั้งในประเทศไทยและประเทศเวียดนาม
ปัจจุบันใน พ.ศ.2551 อมตะมีโรงงานกว่า 750 โรง และ
ร่วมมือกับโรงงานของบริษัทต่างๆ ที่มีชื่อเสียงระดับโลก
ประมาณ 30 ชาติ

ผมเชื่อว่าหนังสือ “ผมจะเป็นคนดี ก่อร่างสร้างธุรกิจ
ฉบับสมบูรณ์” ที่คุณวิกรม กรมดิษฐ์ ได้นำประสบการณ์
ตรงจากการทำธุรกิจมาถ่ายทอดไว้นี้ จะเป็นประโยชน์ใน
วงกว้างแก่ท่านผู้อ่านไม่ว่าจะโดยทั่วไปและหรือที่อยู่ใน
แวดวงธุรกิจ รวมทั้งอาจนำไปใช้ในการพัฒนาการ
ทำงานของท่านและองค์กรของท่านให้มีคุณภาพ
ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล เพิ่มขึ้นอีกโสดหนึ่ง

บุญยสิทธิ์ โชควัฒนา
ประธานเครือสหพัฒน์

ในหนังสือเล่มนี้หากเอ่ยชื่อ “คุณวิกรม กรมดิษฐ์” คิดว่าคงจะเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง ทั้งในฐานะผู้บุกเบิกนิคมอุตสาหกรรมอมตะ ประธานมูลนิธิอมตะ ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและเสริมสร้างสังคม หรือผ่านทางรายการโทรทัศน์ รายการวิทยุ และข้อเขียนต่างๆ รวมทั้งการเป็นเจ้าของนิยายแห่งชีวิตเรื่อง “ผมจะเป็นคนดี” แต่นับจากวินาทีแรกที่คุณเปิดอ่าน “ผมจะเป็นคนดี ก่อร่างสร้างธุรกิจ ฉบับสมบูรณ์” เล่มนี้ คุณจะได้รู้จักคุณวิกรมในอีกแง่มุมหนึ่ง และในมุมมองที่แตกต่างออกไปจากที่คุณรู้จัก หรือคิดว่าเคยรู้จักเขามาก่อน

การเป็นคนดีโดยสมบูรณ์ประการหนึ่งนั้น คือการเป็นผู้ให้โดยไม่หวังผลตอบแทน ซึ่งใน “ผมจะเป็นคนดี

ก่อร่างสร้างธุรกิจ ฉบับสมบูรณ์” คุณวิกรมได้ให้สิ่งต่างๆ อย่างมากมายแก่ผู้อ่าน ทั้งแนวทางในการดำเนินธุรกิจ การต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคนานัปการ การวางตนในสังคม พื้นฐานของการเป็นนักการค้าและนักการตลาด ตลอดจนวิถีทางที่ต้องเผชิญกับความผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนจะก้าวผ่านประตูชัยแห่งชีวิตอย่างสง่างาม นอกเหนือไปจากนั้นก็คือโลกทัศน์ วิสัยทัศน์ วิธีทำงาน และปรัชญาในการทำงาน ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่คุณวิกรมผ่านพบมาด้วยตนเอง และผมเชื่อว่าเหล่านี้เป็นวิชาที่ไม่มีห้องเรียนไหนเคยสอนมาก่อน

ไม่ใช่เรื่องง่ายตาย และก็คงไม่ใช่เรื่องของปาฏิหาริย์ ในการที่เด็กหนุ่มธรรมดาๆ คนหนึ่ง ซึ่งเพิ่งเรียนจบระดับปริญญาตรีมาหมาดๆ ไม่มีเส้นสาย ไม่มีทุนรอน ไม่มีความรู้ความชำนาญหรือประสบการณ์เรื่องธุรกิจมาก่อน จะสามารถก่อร่างสร้างตัวจากที่เคยมีเศษสตางค์แค่หนึ่งสลึงในก้นกระเป๋ากางเกง ให้กลายเป็นทรัพย์สินจำนวนหลายหมื่นล้าน และสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดในหนังสือ “ผมจะเป็นคนดี ก่อร่างสร้างธุรกิจ ฉบับสมบูรณ์” นี้ ย่อมไม่ใช่ความฝันอันหอมหวาน แต่เป็นความจริงอันเจ็บปวดและขมขื่น ที่ต้องผ่านการทดสอบความแข็งแกร่งของจิตใจและความมุ่งมั่นอันแน่วแน่อย่างหนักหน่วง

ในฐานะผู้เรียบเรียง ผมมีความภูมิใจที่ได้เรียบเรียง

หนังสือเล่มนี้ให้กับคุณวิกรมอีกครั้งหนึ่ง และเชื่อว่าผู้อ่าน
ไม่เพียงแต่จะได้รับสารประโยชน์จาก “ผมจะเป็นคนดี
ก่อร่างสร้างธุรกิจ ฉบับสมบูรณ์” เท่านั้น หากแต่จะได้รับ
สิ่งดีๆ ที่คุณวิกรมตั้งใจที่มอบให้แก่ผู้อ่านและสังคมไป
พร้อมกัน

ด้วยความปรารถนาดี

ประภัสสร เสวิกุล

ตัวอย่าง

นับตั้งแต่ “ผมจะเป็นคนดี” ซึ่งเป็นหนังสือเล่มแรกในชีวิตของผม ออกสู่สายตาของผู้อ่าน เนื่องในวาระวันครบรอบอายุปีที่ 50 ของผม เมื่อปี พ.ศ.2546 นับจนถึงสิ้นปี 2551 นี้ หนังสือทุกเล่มของผมจะมียอดพิมพ์รวมกันเป็นจำนวน 1 ล้านเล่ม ซึ่งสิ่งนี้เปรียบเสมือน “กระยาทิพย์” ที่สร้างความรู้สึกรัก อิ่มเอม และภาคภูมิใจอย่างยิ่งแก่ผมและทุกคนที่มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ รวมทั้งเป็นพลังสำคัญในการผลักดันให้ผมมีกำลังใจในการถ่ายทอดชีวิต ความคิด ความรู้ และประสบการณ์อันเป็นประโยชน์จากอดีตถึงปัจจุบันต่อผู้อ่านทุกท่านเพื่อใช้เป็น “เข็มทิศ” ช่วยให้การดำเนินชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางโดยไม่ต้องหลงทิศหลงทางอย่างที่ผมเคยประสบมา

ทันทีที่หน้าสุดท้ายของต้นฉบับหนังสือเล่มนี้จบลง ผมมีความรู้สึกปิติสุขอย่างบอกไม่ถูก ทั้งนี้ไม่ใช่เพียง เพราะการลุล่วงของผลงานที่ผมตั้งใจและทุ่มเททำมาเป็น เวลานานเท่านั้น หากแต่ยังหมายถึงการส่งมอบ “ของขวัญ” ชิ้นสำคัญชิ้นหนึ่งแก่ผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามผลงานของ ผมมาโดยตลอด และมอบกลับมาให้ผมด้วยการต้อนรับ อன்ப่อด้วยจดหมายนับหมื่นฉบับ โทรศัพท์ รวมทั้ง รอยยิ้มและคำทักทายในทุกหนทุกแห่งจากผู้อ่านที่ พบพาน และซึ่งสิ่งที่สร้างความประทับใจแก่ผมอย่าง มากครั้งหนึ่ง คือเมื่อผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์โรงแรม บรินเซสหลานหลวงได้นำหนังสือ “ผมจะเป็นคนดี” มา ให้ผมเซ็นชื่อ...หนังสือเล่มนั้นอยู่ในสภาพที่เก่าและโทรม มาก เนื่องจากผ่านมือของเพื่อนๆ เธอมาแล้วมากกว่า 50 คน สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าอย่างน้อยที่สุด หนังสือเล่ม เล็กๆ เล่มนี้ของผม ก็ได้ก่อประโยชน์แก่ผู้คนเป็นจำนวน มากมาย และทำให้ผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ตระหนักถึง คุณค่าของการมีชีวิตอยู่ในโลกด้วยความรัก ความเมตตา ความเอื้ออาทร และความผูกพันในครอบครัว เพื่อมุ่ง สร้างสิ่งที่ดีงาม

หาก “ผมจะเป็นคนดี” ภาคก่อน เป็นดัง “เข็มทิศ ชีวิต” ผมก็คิดว่า “ผมจะเป็นคนดี ก่อร่างสร้างธุรกิจ ฉบับสมบูรณ์” ที่อยู่ในมือท่านเล่มนี้ จะเปรียบเสมือน

“คู่มือ” ในการเดินทางบนถนนสายธุรกิจ ที่แน่นไปด้วย
ความเป็นมาที่ทำให้ผมสามารถที่จะก้าวมายืนตรงจุดนี้
ในสังคมโลกได้ ผมค่อนข้างเชื่อว่า หากท่านได้นำหลัก
การ แนวคิด มุมมอง และวิธีการต่าง ๆ ในหนังสือเล่มนี้
ไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการ ก็คงจะมีส่วนช่วยใน
การลดต้นทุนด้านต่าง ๆ และกำหนดทิศทางการทำ
ธุรกิจของท่านให้มีประสิทธิภาพได้มากขึ้น

สุดท้ายนี้ ผมขอเป็นกำลังใจให้ผู้อ่านทุกท่าน ก้าว
เดินไปสู่จุดหมายอันสูงสุดในชีวิตของท่าน ด้วยความ
ร่าเริงและศานติสุข ข้อความทั้งหมดที่ปรากฏในหนังสือ
“ผมจะเป็นคนดี ก่อร่างสร้างธุรกิจ ฉบับสมบูรณ์” เล่มนี้
ล้วนเป็นสิ่งที่ผมผ่านพบมาจากประสบการณ์จริงและตัว
ตนจริง ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่ย่อมมีทั้งส่วนที่ดีและไม่ดี
ประกอบกัน หากมีส่วนใดของเรื่องราวที่ทำให้ท่านผู้
ที่เกี่ยวข้องเกิดความรู้สึกไม่ดี ผมต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้
และยินดีที่จะน้อมรับความคิดเห็น คำติชม ตลอดจนคำ
แนะนำต่าง ๆ จากผู้อ่านทุกท่าน เพื่อเป็นแนวทางในการ
ปรับปรุงหนังสือเล่มนี้ ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
หากหนังสือเล่มนี้มีประโยชน์ขอได้โปรดช่วยกันส่งต่อให้
ผู้อื่นได้อ่านต่อไปเรื่อย ๆ ด้วย

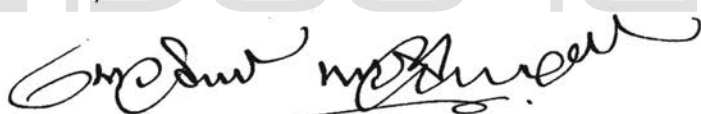
ด้วยความขอบคุณ

วิกรม กรมดิษฐ์

ณ ภูฎาคาร เขาใหญ่

๑ เขาไม่เอาเสื้ออะไรได้ทั้งหมด
แต่เขาเอาเสื้อที่กำหนดไว้ได้
เสื้อจะปล่อย ตามกรรมตามกันไป
หรือจะเสื้อ เป็นใจ ในสังคม

‘ผมจะเป็นคนดี’ ในชีวิต
ในเส้นทางธุรกิจ ที่เหมาะสม
ทั้งบุญนั้นสรรค์สร้าง ทั้งรับมรดก
คุณวิกรม กรมดิษฐ์ สักตอเอง


ศ.วิกรม

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์

คำอนุโมทนา : ท่าน ว.วชิรเมธี

คำนิยม : บุญยสิทธิ์ โชควัฒนา

คำนำนักเขียน : ประภัสสร เสวิกุล

คำนำ : วิกรม กรมดิษฐ์

1. แก้วแห่หนึ่งสลึง	18
2. นักร้องพันธุ์จรจัด	31
3. ผืนชะตาฟ้าลิขิต	46
4. วันฟ้าสา	62
5. วันเปิดตึกธนาคารกรุงเทพ	79
6. ซ็อร์ถยนต์คันแรก	91
7. ประสบการณ์จากพอล แครมบี้	107
8. ฝนซาฟ้าใส	133
9. รางวัลแด่คนช่างฝัน	159
10. ฤดูมรสุม	172
11. ทางเดินของชีวิต	189
12. ลมที่เปลี่ยนทาง	202
13. ก้าวใหม่ที่ไกลกว้าง	224

14. หุ่นส่วนใหม่	244
15. ยอดนักขาย	262
16. โกอินเตอร์	288
17. วิกฤติเศรษฐกิจ	309
18. การเติบโตอย่างมั่นคง	329
19. เบื้องหลังชื่อดีมีที่มา	335
20. ฝันที่รอวันเป็นจริง	349
21. กิเลสมนุษย์	360
22. หนทางสู่ความเป็นอมตะระยะยาว	368
23. สายเลือดดอมตะ	381
24. การดำเนินชีวิตแบบเถาแก่	392
25. ส่งเทียบทอง	407
26. สานสื่อและสื่อสาร	419
27. งานที่ยากที่สุด	438
28. การลงทุนครั้งสำคัญ	449
29. อมตะเป็นอิสระ	460
30. อมตะนคร	471
31. ผมจะไม่เป็นเถาแก่อีกแล้ว	477
32. ความมีวินัย	484

บทที่ 1

เก้าอี้เก้าอี้หนึ่งสสิ่ง

WU ไม่ทราบว่ามีบรรดานักธุรกิจในโลกที่ประสบความสำเร็จนั้น เขาเริ่มต้นธุรกิจกันอย่างไร ต้องผ่านการศึกษาจากสถาบันแบบไหน มีประสบการณ์อย่างไร ต้องมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในสังคมมากน้อยเพียงใด และที่สำคัญต้องมีเงินทุนจำนวนมากน้อยสักเพียงไหนกันแน่

แต่สำหรับผมแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างแทบจะเริ่มตันจากศูนย์ก็ว่าได้ ทั้งนี้เพราะผมเป็นเด็กบ้านนอกไม่ได้เรียนหรือเติบโตในกรุงเทพฯ ไม่มีเพื่อนฝูงและไม่รู้จักใครเลยนอกจากครอบครัวของป้าเท่านั้น ไม่เคยผ่านสถาบันที่สอนเรื่องธุรกิจการค้าใดๆ ไม่เคยมีประสบการณ์อย่างเป็นทางการเป็นเรื่องราวหรือเคยทำงานในองค์กรทางธุรกิจแห่งใดมาก่อน

ทั้งสิ้น นอกจากงานประเภทง่าย ๆ ของครอบครัวแบบเก่าแก่โบราณที่เมืองกาญจน์ ซึ่งฝึกสอนให้ผมรู้จักการค้าแบบซื้อมาขายไปเพื่อกำไรเพียงเล็กน้อยๆ เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่มีแม้แต่เงินที่จะลงทุน หนำซ้ำในวันที่เลวร้ายที่สุดแม้กระเป๋าสี้อะไหล่ของผมจะเต็มไปด้วยนามบัตรผู้จัดการบริษัทตัวแทนนำเข้า-ส่งออก ภัทรมากมายหลายสิบใบ แต่กันกระเป๋ากางเกงของผมกลับเหลือเงินติดตัวเพียงแค่หนึ่งสลึงเท่านั้น...

จะว่าไปแล้ว ผมคงเป็นเช่นเดียวกับคนหนุ่มคนสาวทั่วไปที่มีความทะเยอทะยานในชีวิต และเต็มไปด้วยความฝัน ที่ต้องการจะมีอนาคตที่ก้าวไกล มีความมั่นคงทางอาชีพ มีปัจจัยด้านการเงิน และมีสถานภาพทางสังคม ซึ่งมันได้ที่จะก้าวไปสู่ความฝันดังกล่าวได้คือการศึกษา ตอนที่ใกล้จะจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยได้วันนั้น

โดยสัจจริงแล้ว ผมไม่มีความคิดที่จะกลับเมืองไทยเลย แถมยังวางแผนที่จะตั้งรกรากอยู่ในต่างประเทศด้วยซ้ำ เพราะนอกจากจะมีช่องทางทำมาหากินมากกว่าแล้ว บรรยากาศต่างๆ นั้นยังน่าอยู่



ผมตอนใกล้จะจบปี 4

กว่าเมืองไทยในเวลานั้นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ไม่มีเรื่องของการใช้สิทธิพลหรือคอร์รัปชันเช่น
สังคมไทย สองสิ่งนี้เป็นเสมือนพยาธิร้ายที่ดูดกิน
เลือดเนื้อของประชาชน และทำความอ่อนแอให้



กับชาติบ้านเมือง จนผม
รู้สึกอึดอัดทุกครั้งที่ได้
ทางกลับมากลางกรุงเทพฯ
และยิ่งนานวันขึ้น ผมก็ยิ่ง
รับไม่ได้กับสังคมที่เน่า
เฟะและเห็นแก่ตัว

ตามประกาศนียบัตรใหม่
ผมเมื่อตอนอายุ 23 ปี ไฟแรง และไม่ติดขัดกับ
สิ่งใด ผมเชื่อว่าผมอยู่

ที่ไหนก็ได้ในโลกนี้ ขอเพียงให้เป็นในที่ที่ผมสุขกาย
สบายใจเท่านั้น แต่ก็อย่างที่บอกนั่นแหละครับ
มันได้ที่จะนำผมก้าวออกไปสู่โลกกว้างได้ก็คือ การ
ศึกษา ถ้ายังได้เรียนต่อปริญญาโทในมหาวิทยาลัย
ที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับทั่วไประดับท็อปเท็นของ
โลก ก็ยิ่งจะทำให้หนทางแห่งชีวิตในอนาคตของ
ผมราบรื่นยิ่งขึ้น

นอกจากนั้นการได้เรียนในที่ที่มีคนเรียนเก่ง
ระดับอัจฉริยะ ย่อมจะเป็นแรงกระตุ้นให้เราปรับตัว
เองให้เกิดความมุมานะที่จะแข่งขันกับคนรอบข้าง

และคุ้นเคยกับสภาพการทำงานกับคนที่เก่งๆ ไปด้วย เพราะผมไม่ได้เกิดมาเป็นคนเรียนเก่งมากมายอะไรนัก แม้ว่าผมจะเพียรส่งใบสมัครขอทุนการศึกษาไปตามมหาวิทยาลัยชั้นนำทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็น เบิร์กเลย์, เยล, เอ็ม.ไอ.ที., สแตนฟอร์ด แต่คำตอบที่ได้รับเหมือนกัน คือ ไม่มีที่ไหนรับผมเข้าเรียนต่อเลยสักแห่ง คงเป็นเพราะผลการเรียนของผมเกรดยังไม่ได้มาตรฐานของเขาค่ะที่จะรับได้ ทำให้ผมต้องถอดใจยอมรับว่าผมนั้นคงไม่สามารถที่จะหาที่เรียนที่ดีและมีชื่อเสียงเช่นที่ผมเรียนอยู่ได้

ด้วยความที่ฝังใจในเรื่องเครื่องบิน และการอยากเป็นนักบินมาตั้งแต่เด็กเนื้อหุ้ม รวมทั้งอยากหลีกเลี่ยงการแข่งขันกับคนที่เรียนวิศวะเครื่องกลซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ในการขอเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ ทำให้ผมเกิดความคิดที่จะเรียนต่อด้านวิศวกรรมอวกาศ ที่มหาวิทยาลัยโตรอนโต ประเทศแคนาดาแทน ในตอนนั้นยังไม่ค่อยมีคนรู้จักหรือมีคนสนใจเรียนกันสักเท่าใดนัก และอาจจะเป็นเพราะ คงไม่รู้ว่าหากจบออกมาแล้วจะไปหางานที่ไหนทำได้บ้างในยุคนั้น แต่เมื่อมหาวิทยาลัยแห่งนั้นส่งจดหมายตอบกลับมามีว่า เขายินดีที่จะรับผมเข้าเรียนต่อปริญญาโท แค่นี้ก็ถือว่าเป็นบุญโขแล้ว



ผมตอนฝึกบิน

แต่พอถึงตรงที่ทางเขาบอกว่า ไม่มีทุนการศึกษาให้ ทำให้ผมต้องคิดหนัก เพราะเมื่อปีพ.ศ. 2517 นั้น เฉพาะค่าหน่วยกิตที่นั่นก็ตกปีละกว่า 20,000 เหรียญแคนาดา ถ้าคิดเป็นเงินไทยก็ตกราว 400,000 บาทเข้าไปแล้ว ในขณะที่ทั้งนี้ทั้งนั้นตัวผมมีเงินอยู่เพียง 40,000 กว่าเหรียญได้วันหรือแค่ 20,000 กว่าบาทเท่านั้นเอง อย่างมากก็คงพอแค่ค่าเครื่องบิน ส่วนค่าใช้จ่ายอื่นๆ นอกนั้นก็แทบจะไม่มีเงินอะไรเหลือไว้ให้ใช้เลย เมื่อไม่มีเงิน จึงทำให้ผมต้องพับแผนการเรียนต่อใส่กระเป๋าไว้ก่อน โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ให้ต่อรองแต่ถึงยังไงตาม ผมก็ยังถือว่าเป็นแผนการระยะยาว หากเป็นการชกมวยก็ถือเป็นเพียงแค่การหยุดพัก

ระหว่างยกเท่านั้น และตั้งใจว่าจะทำธุรกิจส่วนตัว
สักระยะหนึ่ง เพื่อเก็บเงินไปเรียนต่อให้ได้

อย่างไรก็ตามการทำธุรกิจในต่างบ้านต่างเมือง
ไม่ใช่เรื่องที่ย่ายตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากไม่มี
คนที่รู้จักคุ้นเคย หรือสามารถพึ่งพาเรื่องการเงิน
และเรื่องอื่นๆ ได้ ส่วนใหญ่คนได้หวั่นที่ผมรู้จักจะ
เป็นเพื่อนนักเรียน สำหรับคนที่ผมติดต่อดำขาย
ด้วย ผมรู้สึกเกรงใจไม่กล้าที่จะเอ่ยปากขอความ
ช่วยเหลือจากเขา ความขี้เกรงใจคนนับเป็นนิสัย
ส่วนตัวอย่างหนึ่งของผม และทำให้ผมไม่ค่อยกล้า
เอ่ยปากขออะไรจากใครเลย

ส่วนหนึ่งน่าจะติดมาจากการทำงานกับพ่อตั้งแต่
แต่ตอนเล็กๆ เมื่อพ่อสั่งให้ทำอะไรแล้ว หน้าที่ของ
ผมมีอย่างเดียวคือต้องทำให้สำเร็จ โดยไม่ต้อง
กลับไปขอความช่วยเหลือหรือคำแนะนำจากพ่อ
อีก หากมองในแง่ดีคือผมถูกสอนให้เป็นคนที่มี
ที่จะหาทางแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง และ
ไม่
เลิกราอะไรลงกลางคัน จนกลายเป็นคนประเภทที่
“กัดไม่ปล่อย” ชนิดที่เมื่อลงมือทำอะไรแล้ว แทบ
จะ ไม่มีทางที่ผมจะยุติความตั้งใจลงง่ายๆ เลย ไม่
ว่างานนั้นจะยากเย็นเข็ญใจขนาดไหนก็ตาม
ทุกงานจะต้องพยายามทำให้สำเร็จไม่ว่าจะต้องใช้
เวลานานเท่าไรก็ตาม

เมื่อไม่อาจจะหาผู้ช่วยเหลือในได้วันได้ ประกอบกับได้รับข้อเสนอจากเพื่อนพ่อให้ผมไปช่วยสร้างโรงงานเยื่อกระดาษที่เมืองกาญจน์ ผมจึงไม่รีรอที่จะเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า ยอมกลับมาเมืองไทยอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งอย่างน้อยๆ ยังพอมีคนรู้จักอยู่บ้าง และน่าจะพอมีช่องทางดีกว่า ความคิดของผมในเวลานั้นวาดหวังอย่างสวยงามว่าจะทำงานสัก 2-3 ปี เพื่อเก็บเงินไปเรียนต่อที่แคนาดา โดยไม่ได้เผื่อเนื้อที่ในหัวใจ



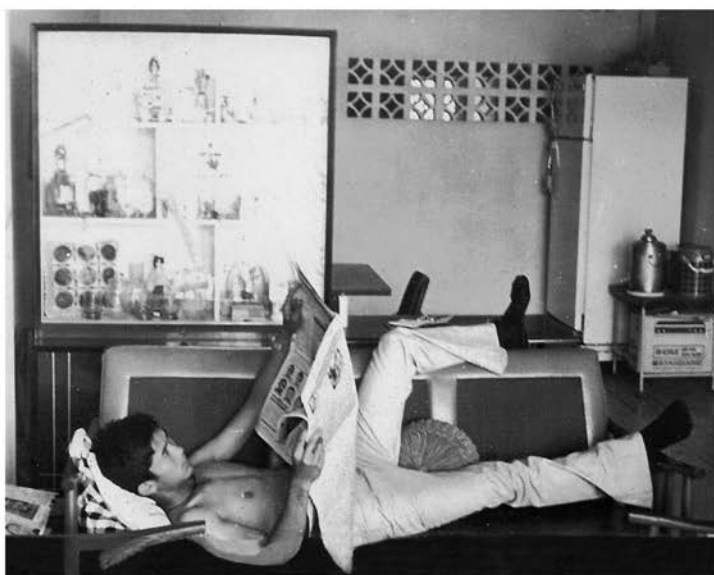
ผมที่สนามบินไทเป เพื่อกลับเมืองไทย



ป้าเฮียง

ไว้สำหรับความผิดหวังแม้แต่น้อย ผมมั่นใจอย่างที่สุดว่าผมจะต้องทำได้โดยไม่ยากเย็นอะไร เพียงขอเวลาสักหน่อย ให้ผมได้ขยับขยายสักพัก ทุกอย่างคงจะลงตัวได้เอง

ในกรุงเทพฯ ญาติคนเดียวที่ผมมีอยู่คือป้าเฮียง พี่สาวคนโตของพ่อ และเป็นคนที่ผมรักและเคารพเหมือนแม่คนหนึ่ง ป้าเฮียงเคยสนับสนุนให้ผมเป็นเจ้าแก๊วร้านถั่วคั่วเมื่อตอนผมอยู่ป.3 และลูกๆ ของลุงกับป้าก็เป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เล็ก ดังนั้นป้าเฮียงจึงยินดีต้อนรับผมเข้าเป็นสมาชิก



บ้านป่าเหียง

อีกคนหนึ่งของครอบครัว ตอนนั้นป่าเหียงเพิ่งย้ายมาอยู่ที่ตึกแถวสี่ชั้นย่านคลองสาน ผังธนบุรี และยกชั้นสามของตึกแถวให้เป็นที่พักของผม โดยห้องนั้นกันด้วยไม้อัดเป็นห้องแคบๆ ขนาดประมาณ 3X4 เมตร ผนังด้านหน้าเป็นครึ่งไม้ครึ่งลูกกรงเหล็กซึ่งอยู่ติดกับห้องโกะเปี้ยกลูกคนโตของป่า ภายในห้องมีโต๊ะเขียนหนังสือ เก้าอี้ ส่วนที่นอนเป็นฟูกปูกับพื้น เ่า่นนี้ก็เป็นวนมนอยๆ ที่สะอาดเรียบง่ายเป็นส่วนตัวของผม ที่บ้านป่าเหียงเปี่ยมไปด้วยความรัก ความอบอุ่น และความสุข ที่ผมไม่มีวันจะลืมเลือนได้เลย



เจ็ตอยู่

นอกจากจะเป็นที่อาศัยแล้ว
ผมยังขอใช้บ้านของป้าเฮียง
เป็นที่ตั้งบริษัท วี. แอนด์ เค.
เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด ชื่อ
บริษัทมาจากอักษรย่อของชื่อ
ผมและแฟนชาวดัหวัน คือ
วิกรมและเคลลี่ จดทะเบียน

ด้วยเงินทุน 2.5 แสนบาท ชำระมูลค่าเพียง 25
เปอร์เซ็นต์ โดยอาศัยเงินที่ยืมมาจากแม่ และ
เจ็ตอยู่ลูกสาวของป้าซึ่งขายของในตลาดสดท่าเรือ
เมืองกาญจน์ ด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 3 ต่อเดือน

ผมเปิดบัญชีเงินฝากกับธนาคาร Bank of
America ที่ถนนสุขุมวิท เป็นสมุดเช็คปกสีน้ำเงิน
มีใบเช็คพิมพ์เป็นรูปวิวทิวทัศน์สวยงามมาก ถือได้
ว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ผมมีเช็คเป็นของตัวเอง
วันที่ไปเปิดบัญชี พนักงานธนาคารสุภาพสตรีผู้
เป็นคนเปิดบัญชีให้ยังล้อผมเล่นว่า ถ้ามีโอกาสจะ
มาทำงานด้วย เล่นเอาหัวใจดวงน้อยๆ ของผม
พองโต นึกในใจว่านี่แววเก่าแก่ของเราคงฉายแสง
แล้วกระมัง ผมเซ็นชื่อที่คิดค้นมาได้ตั้งแต่ชั้น ป.6
บนเช็คเป็นครั้งแรกอย่างภาคภูมิใจ ชนิดที่พูดไม่
ออกบอกไม่ถูกเลยทีเดียว และลายเซ็นนี้ได้ใช้มา
จนถึงปัจจุบัน

เมื่อมีบริษัทแล้ว เพื่อให้สมกับการเป็นนักธุรกิจเต็มตัวจึงต้องมีนามบัตร ผมสั่งพิมพ์นามบัตรผู้จัดการบริษัท วี. แอนด์ เค. อินเตอร์ไพรส์ จำกัด มีโลโก้เป็นรูปอีเตอร์กับพลั่วไขว้กัน สมกับดำเนินธุรกิจด้านเป็นตัวแทนนำเข้าและส่งออกสินค้าเกษตรและแร่ธาตุ สำหรับเหตุผลที่ผมเลือกทำงานด้านนี้ ประการแรกเป็นเพราะผมพอจะเคยจับงานประเภทนี้มาบ้างสมัยที่เป็นนักศึกษา และประการที่สอง เนื่องจากผมไม่มีเงินทองพอที่จะลงทุนอะไร การเป็นตัวแทนนำเข้าและส่งออก หรือที่เรียกว่านายหน้า จึงเหมาะกับสภาพการณ์ของตนเองในเวลานั้น



ผมตอนประถม 7

ทุกเช้าก่อนออกจากบ้านป่าเถียง ผมจะต้องสะสมเสบียงด้วยการกินอาหารเช้าจนอímแปร้ เพื่อประทังไปได้จนถึงอาหารกลางวันซึ่งมีข้าวแกงข้างถนนเป็นหลัก ที่ผมทานข้าวแกงก็เพราะนอกจากมีราคาถูกแล้ว ยังอยู่ท้องกว่าก๋วยเตี๋ยวลีกด้วย...

ผมใช้เวลาทั้งวันไปกับการตระเวนหาลูกค้า ติดต่อขอข้อมูลจากสถานทูต หอการค้า และห้างร้านต่างๆ โดยอาศัยทำทั้งสองข้างเป็นพาหนะ



ผมนั่งรอรองเท้าที่เอาไปซ่อม

กระทั่งรองเท้าสึก ต้องซ่อมกันนับครั้งไม่ถ้วนจนช่างซ่อมรองเท้าสายหน้า เพราะหมดปัญญาที่จะซ่อม เช่นเดียวกับกางเกงที่ใส่มาตั้งแต่ครั้งเป็นนักศึกษา ยังคงใช้ได้แต่ดูไม่ภูมิฐานเท่า นั้น เมื่อกลับถึงบ้านในตอนเย็น ผมจะรีบจัดการกับอาหารเย็นที่ป้าเฮียงเตรียมไว้ให้อย่างเต็มอิ่ม ด้วยความที่หิวโซที่ต้องเดินมาทั้งวัน

ที่สำคัญผมคุ้นเคยกับฝีมือปรุงอาหารของป้ามาตั้งแต่เกิด หลังจากนั้นจึงช่วยลุงเขียนโทรเลขถึงลูกค้าที่ลุงติดต่อธุรกิจอยู่ และขึ้นรถเมล์ไปส่งโทรเลขนั้นที่ทำการไปรษณีย์สำหรับเกือบทุกคืน นอกจากนี้ผมยังเป็นเพื่อนคุยกับลุงเสมอ หลังจากที่ถูกกลับมาถึงบ้าน จนลุงว่างผมก็จะเข้านอนในห้องที่เป็นสวรรค์น้อยๆ ของผม

เวลาผ่านไป 3-4 เดือน โดยไม่มีวี่แววว่า
กิจการของผมจะคืบหน้าไปไหน ขณะเดียวกับที่
เงินรอรังซึ่งสะสมมาจากได้วันก็ร่อยหรอลง
เรื่อย ๆ จนเดือนที่สี่ ผมเหลือเงินเพียง 10 บาท
จะออกปากขอยืมเงินลูกกับป้าก็ไม่กล้า เพราะเท่า
ที่ได้รับความสะดวกมาให้ที่อยู่ก็กินกินนับว่ามากมาย
ล้นเหลือแล้ว วันนั้นผมไปทำธุระที่แถววงเวียน
โอเดียน และวนเวียนอยู่แถวนั้นจนหมดวัน โดย
ลืมนึกไปว่าตัวเองมีเงินอยู่แค่ 10 บาท และหลัง
จากจ่ายค่าอาหารกลางวันแล้ว เหลือเงินติดกัน
กระเป๋าก็เพียงสลึงเดียว ซึ่งพอสำหรับค่าโดยสาร
เรือเมล์ข้ามฟากเจ้าพระยาพอดี

แต่การจะเดินทางจากโอเดียนไปถึงท่าเรือที่
สี่พระยานั้น ตอนแรกผมคิดจะอาศัยพาหนะคู่ชีพ
คือเท้าทั้งสองข้าง แต่เมื่อคิดถึงเวลาและระยะ
ทางแล้วก็ไกลโขพอสมควร ประกอบกับความ
เหน็ดเหนื่อยที่ผ่านมาตลอดวัน ทำให้ผมตัดสินใจ
กระโดดขึ้นรถเมล์ โดยเล็งไว้ก่อนแล้วว่ากระเป๋
ารถเมล์อยู่ด้านไหน ถ้ากระเป๋อยู่ด้านหน้า ผมก็
โดดขึ้นด้านหลัง หรือไม่ก็เดินลักเข้าไปข้างใน ใน
ช่วงนั้น พอดีเป็นเวลาเลิกงานตอนเย็นเกือบ 6 โมง
ผู้โดยสารแน่นมาก พอกระเป๋ารถเมล์เดินตามมา
ใกล้จะเรียกเก็บเงิน ผมก็โดดลงต่อรถเมล์คันใหม่

จริง ๆ แล้ว ผมไม่ได้นึกอยากจะโกงค่าโดยสารเลย แต่จะทำไมได้ล่ะครับ เมื่อทั้งเนื้อทั้งตัวผมตอนนั้นเหลือเงินอยู่แค่หนึ่งสลึงเท่านั้นเอง ผมทั้งอายและเกรงใจ ไม่กล้าจะบอกกับกระเป๋ารถเมล์ว่าผมไม่มีสตางค์ จะขอความกรุณาไม่เก็บเงินผมได้ไหม แต่พอถึงเวลาเขาเดินมาใกล้ ผมก็พูดไม่ออก วิธีที่ดีคือลงรถก่อนดีกว่า จะได้ทำให้ไม่ต้องถูกไล่ลงจากรถ

หลังจากจ่ายค่าเรือข้ามฟากเจ้าพระยาแล้ว กระเป๋าของผมก็ว่างเปล่า ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย นอกจากหัวใจที่ยังเต็มเปี่ยมไปด้วยความฝัน อันมุ่งมั่นที่จะต้องหาทุนเพื่อไปเรียนต่อให้จงได้ ไม่ว่าเส้นทางข้างหน้าจะยากลำบาก หรือเต็มไปด้วยพงหนามขนาดไหน .



เหรียญสลึง



“รู้จักกับคุณวิกรมมานานหลายปี และเคยได้รับทราบเรื่องราวชีวิตในวัยเด็กของคุณวิกรมมาบ้าง ทำให้รู้ว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้คุณวิกรมประสบความสำเร็จในชีวิตมา จนเป็นเจ้าของนิคมอุตสาหกรรมอมตะอันยิ่งใหญ่ได้นั้น เพราะคุณวิกรมเป็นคนขยัน มุ่งมั่น มีวิสัยทัศน์ในการทำธุรกิจ รู้จักแสวงหาโอกาส และสิ่งเหล่านี้ได้ถ่ายทอดไว้ในหนังสือเล่มนี้แล้ว”

ธนิธ์ เจียรวนนท์



“ในหนังสือเล่มนี้คุณวิกรมถ่ายทอดกลยุทธ์ การเจรจาต่อรอง การใช้ปฏิภาณไหวพริบ ตลอดจนเทคนิคในการทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ด้วยการบริหารความสัมพันธ์ที่น่าศึกษา ซึ่งคุณไม่สามารถหาได้จากหนังสือเล่มใด หนังสือเล่มนี้จึงเป็นหนังสือที่น่าสนใจอย่างยิ่ง”

ตัวอย่าง

บุญยสิทธิ์ ไช้วटना



“คุณวิกรมรู้ว่าตนเองถนัดงานและธุรกิจด้านใด จึงเลือกที่จะใช้ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ที่สั่งสมมาวางรากฐานและต่อยอดองค์กรอมตะให้มีความเข้มแข็ง ซึ่งเป็นสิ่งที่นักธุรกิจรุ่นใหม่ควรเรียนรู้”

เจริญ สิริวัฒนภักดี

ISBN 978-974-300-844-3



9 789743 008443

ผมจะเป็นคนดี

ก่อร่างสร้างธุรกิจ ฉบับสมบูรณ์
หมวดชีวิตประวัติ

www.amatafoundation.org

www.vikrom.net

ราคา 100 บาท